

Se sanna on hea, mis ma kuulsud, ja kiitsid
nenda issti mo kohut õigeks, mis ma so
peäle moistsin? Mikspärrast polle sa siis
mitte Jehowa wanner piddanud, egga
sedda kasko, mis ma sind kasknud? Käl
Simeil nüüd märko sai, et surm tõeste ta
palgaks piddi sama, ja et ta omma en-
nese lia julgusse ja holetusse läbbi se õn-
netusse sisse sattund. Agga et ta weel
parreminne omma surma süüd ja Zum-
mala nubtlust, mis keige ta kurja pärrast
ta peäle oli tulnud, piddi õppima tund-
ma; siis ütles kuningas weel ta wasto:
Sa tead keik sedda kurja, mis so südda-
mes ka Zummalale teada on, mis samo-
issa Tawetile teinud. Temma on sedda
sulle kül andeks annud, agga Jehowa
ramatust ja melest polle se weel mitte är-
rakustutud ja ärraleppitud, sepärrast on
ta nüüd so kurjust jälle taggasi saatnud
so pea peäle, agga kuningas Salomon

on

on õnnistud ja Taweti aujürg peab Je-
howa ees kindel ollema iggaweste. Ja
kuningas andis Jojar a poia Wenajale
kasko, ja ta läks wälja ja hakkas ta peäle
et ta surri.

Callajad Salomoni takkafiusajad ja
muud kurjateggiad olid nüüd hästi allan-
dud ja hopis ärakautud, sepärrast läks
se kuningriik nüüd iggapäaw findlamaks
ta kaks. Ta noudis sedda ka wäljastpid-
diste waenlaste eest rahho sees hoida, ja
sa: selle pärrast Egiptusse kuningas Wa-
raoga langusseks ja wottis temma tütre
naeseks ja wiis tedda Taweti linna, kun-
ni ta omma ja Jehowa kodda piddi wal-
mis ehhitama. Keige ennamiste noudis
ta Zummala sõbrust, et ta ni hästi issti
teadis, kui ka omma issa läbbi õppetud
olli, et, kes tedda auustab, tedda auus-
tab temma jälle, ja kes Zummala sanna

)(2

ja